

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

2.Bf.403/2013/10. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év április hó 1. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

Ítéletet:

A visszaélés kábítószerrel büntette és más bűncselekmény miatt az I.r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. június 28. napján kelt 4.B.239/2012/73. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlottal szemben **megváltoztatja.**

A vádlottak terhére rótt bűncselekményeket társtettesként elkövetett kábítószer birtoklása büntettének [Btk. 178. § (1) bekezdés I. fordulat, (2) bekezdés b) pont] és társtettesként elkövetett lopás büntettének [Btk. 370. § (1), (2) bekezdés bb), bc) pont és (4) bekezdés b) pont] minősíti.

Az I. r. vádlottal szemben kiszabott 10 év kiutasítás büntetést és a vele szemben 60 (hatvan) euró, valamint 170.000 (százhetvenezer) Ft tekintetében elrendelt vagyonekobzást mellőzi.

A vádlottak a kiszabott szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsáthatóak feltételes szabadságra.

Az I. r. vádlott 2011. január 24. napjáig volt előzetes letartóztatásban, majd 2011. január 25. napjától volt házi őrizetben. Az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába helyesen a 2011. január 25. napjától 2012. december 17. napjáig házi őrizetben töltött időt számítja be.

Az ítélet bevető részéből a 2013. január hó 11. napjának tárgyalási napként történő feltüntetését mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült összesen 157.895 (százötvenhétezer-nyolcszázkilencvenöt) Ft bünygyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék 2013. június hó 28. napján kelt 4.B.239/2012/73. számú ítéletével az I. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntettében [Btk. 282/A. § (1) bekezdés IV. fordulóta és (3) bekezdés] és társtettesként elkövetett lopás bűntettében [Btk. 316. § (1) bekezdés (2) bekezdés c) és d) pontja és (6) bekezdés b) pontja] állapította meg, ezért őt - halmazati büntetésül - 7 év fegyházbüntetésre és 10 év kiutasításra ítélte. A II. r. vádlott bűnösségét társtettesként elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntettében [Btk. 282/A. § (1) bekezdés IV. fordulóta és (3) bekezdés] és társtettesként elkövetett lopás bűntettében [Btk. 316. § (1) bekezdés (2) bekezdés c) és d) pontja és (6) bekezdés b) pontja] állapította meg, ezért őt - halmazati büntetésül - 5 év 4 hónap börtönbüntetésre és 10 év kiutasításra ítélte. Rendelkezett a vádlottak által előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a bűnjelekről és a bűnygyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlottak terhére szabadságvesztés büntetés súlyosításáért, az I. r. vádlott védője, valamint a II. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.186/2013/6. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék a perrendi szabályok megtartásával folytatta le a bizonyítási eljárást. A történeti tényállás túlnyomó részt megalapozott, az csupán az átutalt összegek tekintetében szorul pontosításra. Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a mérlegelő tevékenységéről az indokolási kötelezettségének teljesítésével kellően számot adott. Az irányadó tényállás alapján a vádlottak bűnösségére levont következtetés okszerű, és cselekmények jogi minősítése is

törvényes. Tévedett azonban az eljáró bíróság a büntetések kiszabásakor, mert nem értékelte kellő súllyal az elkövetett bűncselekmények kiemelkedő társadalomra veszélyességét, a huzamosabb időn keresztüli elkövetést, a közegészségügy elleni bűncselekménynél a jelentős mennyiség alsó határát többszörösen meghaladó mennyiséget. Továbbá nem volt tekintettel arra, hogy a vádlottakkal szemben halmazati büntetést kell kiszabni, és a halmazaton belül a súlyosabb bűncselekmény büntetési tétele öttől húsz évig terjedhet. Az alsó határt alig meghaladó, illetve az I. r. vádlott esetében nem sokkal meghaladó tartamú szabadságvesztés büntetések nem szolgálják kellően a büntetési célokat, azok jelentős súlyosítása indokolt.

Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét mindkét vádlott tekintetében változtassa meg, a kiszabott szabadságvesztések tartamát emelje fel.

Az ügyész a nyilvános ülésen az átiratában foglaltakat módosított tartalommal tartotta fenn. Az elbíráláskori Btk. kedvezőbb rendelkezéseire figyelemmel e törvény alkalmazására tett indítványt. A büntetés súlyosítására vonatkozó végindítványt változatlanul fenntartotta azzal, hogy az I. r. vádlott jogszerűen tartózkodott Magyarországon, cége is volt, adóalany is volt, ezért legalább 10 évi szabadságvesztés büntetés kiszabása szükséges ahhoz, hogy a kiutasítás vele szemben kiszabható legyen. Indítványozta további 47.300 USD összegnek megfelelő forint tekintetében az I. r. vádlottal szemben további vagyonekobzás alkalmazását is.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen előadta, hogy védence a nyomozás során tett vallomásaiban tagadta a bűncselekmény elkövetését. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján - a védői álláspont szerint - az I. r. vádlott büntetőjogi felelőssége nem állapítható meg. Nem került az sem bizonyításra, hogy az I. r. vádlott pénze kábítószer-kereskedelemből származott volna, ez csupán csak feltételezés. Erre figyelemmel a védő indítványozta a vagyonekobzás mellőzését. Elsődlegesen védence felmentésére tett indítványt, míg másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítésére. Harmadlagos indítványában kérte az ítélet helybenhagyását az ügyészi indítvánnyal szemben.

A II. r. vádlott védője felszólalásában az elsőfokú bíróság előtt előadott védőbeszédében foglaltakat fenntartotta. Kérte, hogy az ítéltábla legyen figyelemmel arra, hogy védence részben beismerte a bűncselekmény elkövetését. A cselekményben kiszolgáltató pozícióban volt, ebbe őt az I. r. vádlott vitte bele. Elsődlegesen indítványozta, hogy a másodfokú bíróság minősítse enyhébben a II. r. vádlott cselekményeit, másodlagosan az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

Az I. r. vádlott a másodfokú bíróság nyilvános ülésén szabályszerű hirdetményi idézés ellenére nem jelent meg, vele szemben az eljárás a másodfokú bíróság előtt is a Be. XXV. fejezete szerinti szabályok szerint folyt.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogán elmondta, hogy nagyon idős az édesanyja, három kiskorú gyermeke van, hosszú időt töltött előzetes letartóztatásban, ezért a büntetése enyhítését kérte. Előadta azt is, hogy minél hamarabb szeretne a családjához hazamenni, nem marad sem Magyarországon, sem Európában.

A kétirányú fellebbezések közül az egészséget veszélyeztető bűncselekmény enyhébb minősítésére irányuló védelmi fellebbezések az alábbiak szerint alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi perorvoslatok folytán bírálta felül a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárást.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat alapvetően megtartotta. A törvényszék 2013. január hó 11. napján európai-, és nemzetközi elfogatóparancs kiadásáról gondoskodott, majd a Be. 529. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezést megtartva az ügyészi indítvány beszerzését követően az I. r. vádlottal szemben az eljárási szabályok betartásával folytatta le a távollétes eljárást. E körben csupán egy, az eljárás érdemére ki nem ható perrendi szabályt sértett, amikor az I. r. vádlottnak hirdetményi úton kézbesített idézést a védőjének nem kézbesítette. Ezzel megsértette a Be. 530. § (2) bekezdésében foglaltakat, miszerint a vádlottnak hirdetményi úton kézbesített hivatalos iratot a védőjének is kézbesíteni kell. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a Fővárosi Törvényszék relatív eljárási szabálysértése nem volt lényeges hatással az eljárás lefolytatására, ezért a Be. 375. § (1) bekezdése alapján nem eredményezhette az I. r. vádlottal szemben hozott ítélet hatályon kívül helyezését. Egyebekben az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan megtartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást.

A Fővárosi Törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének teljességgel eleget tett. A beszerzett bizonyítékokat logikusan értékelte, mérlegelte. Törvényesen járt el, amikor a II. r. vádlott lényegét tekintve beismerő, a vádlott-társát terhelő vallomásra, a tanúvallomásokra, a szakértői véleményekre és az egyéb okirati bizonyítékokra alapította a történeti tényállást. Az I. r. vádlott tagadásával, illetve későbbi vallomás-megtagadásával szemben fontos körülmény, hogy a házi őrizetből ismeretlen helyre megszökött I. r. vádlottat úgy az ingatlan bérbeadója, mint a II. r. vádlott felismerte. A gépjármű nyilvántartás szerint tulajdonában álló gépkocsi a tettenéréskor is az ingatlan kertjében parkolt. Az I. r. vádlott tagadó nyilatkozatában azt állította, hogy a II. r. vádlottat egyáltalán nem ismeri. Ezzel szemben a telefonja a vádbeli időszakban rendszeresen a II. r. vádlott készülékével forgalmazott.

A II. r. vádlott a tudattartalom tekintetében terjesztett elő védekezést, amelyet a bizonyítási eljárás során beszerzett bizonyítékok megcáfoltak. Helyesen járt el a törvényszék, amikor a II. r. vádlott e védekezését nem fogadta el. A vádlott fenti állításait az a körülmény is megcáfolja, hogy a tettenéréskor a rendőri intézkedés elől egy zsák alá bújt el (nyomozati irat 313. oldal). Nyilvánvaló, hogy a hatóság előli elrejtőzésnek semmi értelme nem lett volna, ha valóban nem lett volna arról

tudomása, hogy az általa gondozott növények kábítószeres (nyomozati irat 11. kötet 3235. oldaltól).

A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyes mérlegelés útján megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott, az az alábbi kiegészítésekkel és helyesbítéssel irányadó volt a felülbírálat során.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja alapján - az iratok tartalmára figyelemmel - az alábbiakkal helyesbíti:

- Az ültetvény működésének ideje alatt a vádlottak 500.000 Ft-ot meghaladó, de 5.000.000 Ft-ot meg nem haladó értékben vételeztek jogosulatlanul áramot (nyomozati irat 5. kötet 1089-1093-ig botanikus szakértői vélemény, 51. alszámú bírósági iratban szereplő erősáramú villamoshálózatok és villamos-biztonságtechnikai szakvélemény). A fenti szakértői vélemények egybevetéséből a vádlottak által közösen eltulajdonított villamos energia ellenértéke csupán a fentiek szerinti pontossággal volt megállapítható (elsőfokú ítélet 14. oldal második bekezdése).
- Az elsőfokú ítélet 13. oldala ötödik bekezdésének harmadik mondatát és a 14. oldalának harmadik és negyedik bekezdését a másodfokú bíróság mellőzi.
A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint ugyanis az elsőfokú bírósági eljárás során semmilyen adat nem merült fel arra nézve, hogy a vádlottak kábítószer értékesítettek volna. Így arra nézve sem állt rendelkezésre semmilyen bizonyíték, hogy az I. r. vádlott által külföldi devizában bonyolított pénzügyi tranzakciók a kétséget kizáróan nem bizonyított „kábitószer értékesítéséből származó bevételekkel” bármilyen kapcsolatban lettek volna. A Fővárosi Törvényszék erre vonatkozó ténymegállapításai helytelen ténybeli következtetésen alapulnak. Továbbá a fentiekkel azonos indokok alapján mellőzi az elsőfokú ítélet 13. oldalának ötödik bekezdéséből az alábbi mondatrészt: „alkalmanként 300-350 tő learatására került sor, ezzel kereskedelmi mennyiségű marihuánát állítottak elő”.
- Az I. r. vádlott tulajdonát képező személygépkocsi forgalmi rendszáma pontosításra került (nyomozati irat 1. kötet 329. oldal, 12. kötet 3597. oldal).
- az indiai kendernövények hatóanyag tartalmára vonatkozó ténymegállapítást a másodfokú bíróság mellőzi (elsőfokú ítélet 15. oldal 2. bekezdés).

A fenti helyesbítésekkel teljes körűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú eljárásban - a Be. 352. § (2) bekezdésére is figyelemmel - irányadó volt.

A Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett az I. r. és a II. r. vádlott bűnösségére mindkét terhükre rótt bűncselekmény tekintetében.

Tévedett azonban az I. és a II. r. vádlottak által elkövetett közegészség elleni bűncselekmény jogi minősítésekor, továbbá az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásokra figyelemmel a vádlottak terhén megállapított mindkét bűncselekmény minősítése változtatásra szorul.

A Fővárosi Ítéltábla a 2012. évi C. Törvény (továbbiakban: Btk.) 2. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés alapján az elbíráláskor hatályos új büntető törvényt alkalmazta, mivel az alábbiakban kifejtett indokok alapján e törvény szerint a vádlottak terhére rótt cselekmények enyhébben bírálandóak el.

Az irányadó tényállásból megállapítható, hogy az I. r. és a II. r. vádlott 334 tő cannabis indica növényegyed termesztésében vett részt. A cselekmény elkövetésekor hatályos Btk. 23. § (2) és (3) bekezdése szerint ebben az esetben a növényegyedek száma határozza meg a kábítószerrel visszaélés szempontjából a csekély, alap, illetve jelentős mennyiségét. A másodfokú elbíráláskor hatályos Btk. 461. § (2) és (3) bekezdés a) pontja ugyanezt a szabályozást követi, egyezik a szabályozás a tekintetben is, hogy a csekély mennyiséget 5 növényegyed, míg a jelentős mennyiséget annak hússzorosa teszi ki. Ebből következően a termesztésben megnyilvánuló elkövetési magatartások esetén az élő növényegyedek száma határozza meg a bűncselekmény kábítószer-mennyiség szerinti minősítését.

A tőszám szerint minősülő növényegyedek esetében a kábítószer hatóanyagtartalma a cselekmény megítélése szempontjából figyelmen kívül marad. A vegyészszakértői bizonyításnak is csupán arra kell irányulnia, hogy a botanikus szakértő által cannabis növényegyednek tekintett növényekből mintavételezéssel állapítsa meg, hogy azok valóban tartalmazznak-e kábítószer. Ez tette indokolttá, hogy a másodfokú bíróság a fentiek szerint az elsőfokú bíróság ítéleti tényállásából a növények konkrét kábítószer hatóanyagtartalmára történő utalást mellőzte. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság az ítélete 27. oldal 3. bekezdésében téves jogi okfejtésbe bocsátkozott, amikor a lefoglalt kábítószer hatóanyagtartalmára alapítottnak is állapította meg a vádlottak terhére rótt bűncselekmény esetében a jelentős mennyiséget. Az ún. „lábon álló”, azaz le nem aratott növényegyedek esetében az említett jogszabályi rendelkezésekre figyelemmel az ún. növényegyed szám, vagy más néven a tőszám határozza meg a cselekmény csekély alap, vagy jelentős, illetve az új törvény szerint különösen jelentős mennyiség szerinti minősítését. Mindezekre tekintettel megállapítható, hogy nem a kábítószer hatóanyagtartalma alapján, hanem a 334 növényegyedre figyelemmel minősül a vádlottak terhére rótt bűncselekmény jelentős mennyiségre elkövetettnek.

A Fővárosi Törvényszék tévesen minősítette a vádlottak terhére rótt cselekményt társtettesként elkövetett kereskedéssel megvalósított kábítószerrel visszaélés büntettének.

Az I. r. és a II. r. vádlottak jelentős mennyiségű kábítószerrel összefüggésben megvalósított magatartása társtettesként elkövetett kábítószer birtoklása büntettének [Btk. 178. § (1) bekezdés I. fordulat (2) bekezdés b) pont] minősül. A

vádlottak szándékegységben, közösen vettek részt a 334 tő indiai kender termesztésében. A terhükre rótt magatartás az elsőfokú bíróság indokolásával szemben nem minősülhet kereskedésnek, figyelemmel arra, hogy a termesztés önálló elkövetési magatartásként nyert szabályozást a Btk-ban (az elsőfokú elbíráláskor és az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. Törvényben is) és az irányadó történeti tényállás semmilyen adatot nem tartalmaz az indiai kenderek értékesítésének megkezdésére. A tényállásban kétséget kizáró módon rögzíthető élő növényegyedekkel semmifajta kereskedői magatartást a vádlottak a rendelkezésre álló adatok szerint nem tanúsítottak. Mindkét vádlott magatartása - a másodfokú bíróság által helyesbített tényállás szerint - a kereskedés előkészületének minősülhetne, azonban a súlyosabban büntetendő termesztés befejezett alakzata szerint kell a cselekményüket minősíteni.

Az 57/2007. számú BKv. II. pontja értelmében a kábítószer termesztése olyan növény életre hívását jelenti, amely, illetve amelynek részei szerepelnek a kábítószeres jogszabályok jegyzékén és jelentősebb feldolgozás nélkül kábítószerként fogyaszthatók. Termesztésen azt a tevékenységet kell érteni, amikor a növényt műveléssel szaporítják, ápolják, illetve hasznosítják. A növénytermesztés tehát átfogó jelentéstartalommal bír, nem szűkíthető a termés betakarítására.

Minden olyan magatartás a termesztéshez kapcsolódó tettesi magatartásnak minősül, amely az önállóan életképes növényi egyed fejlődése érdekében kerül kifejtésre. Jelen esetben is ez állapítható meg, mivel az irányadó tényállás szerint az I. r. vádlott a II. r. vádlottal az ingatlanhoz vitte, abból a célból, hogy ott a II. r. vádlott az ültetvényt gondozza. Az ültetvényt több mint egy éven keresztül a II. r. vádlott - az I. r. vádlott iránymutatása szerint - ténylegesen gondozta, (elsőfokú ítélet 12-13. oldal). A vádlottak szándékegységben a Btk. 13. § (3) bekezdése szerinti társtettesként vettek részt a 334 tő kábítószer termesztésében.

Összességében: az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolásával szemben tehát megállapítható, hogy önmagában a jelentős mennyiségűnek minősülő kábítószer termesztése nem alapozza meg az 1/2007. Büntető jogegységi határozat IV. pontjában meghatározott jogelv alkalmazását, azaz önmagában a jelentős mennyiségű kábítószer termesztéséből a tényállásszerű kereskedésre nem lehet következtetést vonni. A termesztés önálló elkövetői magatartásként nyert szabályozást a Btk-ban, ezért a kábítószer termesztése minden más kereskedői magatartásra utaló cselekmény nélkül nem alapozhatja meg - csupán a jelentős mennyiségre figyelemmel - a súlyosabban minősülő kereskedői típusú magatartás szerinti minősítést.

Az elsőfokú bíróság a vádlottak terhére rótt vagyon elleni bűncselekményt az elkövetéskor hatályos törvény szerint törvényesen minősítette, azonban a másodfokú elbíráláskor hatályos új büntetőtörvény szerint - az értékhatárokból bekövetkezett változásokra tekintettel - a bűncselekmény enyhébben minősül. A Btk. 459. § (6) bekezdés b) pontjában írt nagyobb elkövetési értéket figyelembe véve a bűncselekmény büntetési tétele - a jelentős értékhez kapcsolódó kettőtől nyolc évről - egytől öt évig terjedő szabadságvesztésre csökkent. A megváltozott vagyon elleni bűncselekményük a Btk. 13. § (3) bekezdésére is figyelemmel a Btk.

370. § (1) bekezdés és (2) bekezdés bb), bc) pont, (4) bekezdés b) pontja alapján társtettesként elkövetett lopás büntettének minősül.

A megváltoztatott jogi minősítés szerinti súlyosabb bűncselekmény miatt kiszabható büntetés úgy az elkövetéskori, mint a másodfokú elbíráláskori büntetőtörvény szerint azonos tartamú. A 2010. április hó 22-ei elkövetési időre figyelemmel az elkövetéskor a halmazati büntetésre is érvényes középmérték szerinti büntetéskiszabása még nem volt irányadó. A másodfokú elbíráláskor hatályos Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja azonban szemben az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. Törvény rendelkezéseivel a kiszabott szabadságvesztés büntetésből 2/3 rész kitöltését követő napon már lehetővé teszi a feltételes szabadságra bocsátást. Az 1978. évi IV. Törvény 47. § (2) bekezdése alapján erre a fegyházbüntetés 4/5 illetve a börtönbüntetés 3/4 részének kitöltését követően lett volna csak lehetőség.

A Kúria 4/2013. (X.14.) BK véleménye alapján pedig: a határozott tartamú szabadságvesztés esetében a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének legkorábbi, törvény erejénél fogva kötelező időpontjára vonatkozó rendelkezés a Btk. 2. § (1)-(2) bekezdése szerinti elbírálás fogalmába tartozik. Megváltozása alapot ad - enyhébb elbírálás címén - a módosító törvény alkalmazására.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket helyesen sorolta fel. Az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetések az elsőfokú minősítéshez kapcsolódóan ugyanakkor eltúlzottan enyhének minősültek.

A vádlottak terhére rótt súlyosabb bűncselekmény minősítésének megváltozására figyelemmel azonban a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés büntetések alkalmasak a Btk. 79. §-ában meghatározott büntetési célok szolgálatára, sem súlyosításuk, sem enyhítésük nem indokolt.

Mindezekre tekintettel az I. r. vádlottal szemben a Btk. 37. § (3) bekezdés ad) pontja szerint kiszabott 7 év fegyházbüntetés és a II. r. vádlottal szemben a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján eggyel enyhébb végrehajtási fokozatban (börtön) kiszabott 5 év 4 hónap szabadságvesztés törvényes.

Az elsőfokú bíróság által a II. r. vádlottal szemben törvényes indokok alapján kiszabott kiutasítás - új anyagi jogi rendelkezések szerinti - törvényi alapja: a Btk. 59. § (1) bekezdése, valamint a 60. § (1) és (2) bekezdése.

Az irányadó tényállás szerint az I. r. vádlott 1999 óta legálisan tartózkodik Magyarországon, Bt. elnevezésű cége keretében ruházati kereskedelemmel foglalkozik. A Btk. 59. § (4) bekezdése alapján azzal szemben, aki Magyarország területén legalább 10 éve jogszerűen tartózkodik, csak 10 évi vagy azt meghaladó tartamú szabadságvesztés kiszabása esetén lehet helye kiutasításnak. Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság az I. r. vádlott 7 év fegyházbüntetését nem súlyosította, a vele szemben kiszabott 10 év kiutasítás büntetést mellőzte.

A másodfokú eljárásban pontosított történeti tényállásra és az egészséget veszélyeztető bűncselekmény jogi minősítésének megváltozására figyelemmel a

Fővárosi Ítéltábla az I. r. vádlottal szemben alkalmazott vagyonekobzást mellőzte, mivel annak a Btk. 74. §-ában meghatározott törvényi feltételei nem álltak fenn.

Az elsőfokú bíróság járulékos rendelkezései törvényesek. Az elkobzással kapcsolatos indokolás csupán az új büntető törvénykönyv alkalmazására figyelemmel egészítendő ki azzal, hogy az elkobzás a Btk. 72. § (1) bekezdés a) és c) pontján alapul.

A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján az I. r. vádlott fogvatartási adatait pontosította, továbbá az ítélet bevezető részéből a 2013. január hó 11. napjának tárgyalási napként történő feltüntetését mellőzte, mivel ezen a napon bizonyítást a törvényszék nem vett fel.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a Btk. 92. § (2) bekezdése alapján rendelkezett az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet meghozataláig a II. r. vádlott által előzetes letartóztatásban eltöltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról.

A másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költséget a Be. 339. § (2) bekezdésére figyelemmel a Be. 381. § (1) és (2) bekezdése alapján az állam viseli.

Budapest, 2014. április hó 1. napján

. Lassó Gábor s.k.. Ujvári Ákos s.k.. Fatalin Judit s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék 4.B.239/2012/73. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.403/2013/10. számú ítéletében írt változtatásokkal 2014. április hó 1. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható!

Budapest, 2014. április hó 1. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelél:

Kállai Zoltán

írnok